

Філософ залізничного гарту

Щоб перебути буремне ХХ століття і дожити до 90 років у доброму гуморі та душевній рівновазі, треба неабияк постаратись та ще й мати у Бога щастя. Йосип Павлович Наконечний (на фото) "постарався" і зараз усіх своїх співрозмовників дивує енергійністю, дотепністю та гострим розумом. Нещодавно ветеран, який все життя пропрацював у вагонному депо Клепарів, розміняв рекордний вже – десятий десяток. Привітати ювіляра від імені колег-залізничників прийшли в.о. начальника депо Олег Чейпеш та керівник профспілкового комітету Ірина Пінчук.

– Я завжди дивуюся, захоплюся і милуюся такими людьми, – наголосила голова профкому. – У них душа – гарна й молода, хай вона такою і залишається. Нам завжди буде чому повчитись у них.

Від імені профкому клепарівських залізничників Йосипу Наконечному подарували великий букет запашних гвоздик, солодоці й грошову премію.

Йосип Павлович мешкає недалеко від рідного депо, у мальовничому районі приватних особняків, обсаджених хризантемами та жоржинами, які вирощують сусіди. Тому вулиця нагадує казковий квітучий сад.

– Моя дружина теж вирощувала квіти. Тепер тільки квіти ось залишилися. Доглядаю їх сам вже 20 років, – розповів Йосип Наконечний, показуючи свої досягнення у флористіці. Жвавий дідусь змушений користуватись паличкою, однак на німі ноги не зважає – у свої 90 років він самотужки утримує цілу господарку: сад, будиночок та літню кухню.

– Усе, що ви бачите, було зроблене моїми руками. Ось головне, чим наділив мене Господь.

Від війни – на залізницю

Іменинник народився у далекому 1921 році у селі Черепин, за 25 кілометрів від Львова, де мешкав із батьками та сестрою. Родина мала 3 гектари поля, з нього й жила. Батько, Павло Наконечний, який повернувся з австрійського

війська інвалідом, хотів бачити сина при собі, адже для праці на землі молоді зграбні руки зайвими не будуть. Однак вирішив віддати сина на навчання. Йосип Наконечний закінчив 4 класи ще за часів Юзефа Пілсудського, в період польської окупації. А далі його "закрутило" доросле життя.

– Я ж молодий був, голова гаряча, дівчата навкруги, тож не хотів далі вчитись, – зізнається Йосип Павлович. – У 19 років одружився і перебрався до жінки, "за зятя" – там теж робочі руки потрібні були.

Отак Йосип Павлович і прожив би вік, обробляючи землю, якби не історичні катаклізми. Спокійне життя закінчилось у 1939 році. Щоб не "розкуркулили", як інших хліборобів, Йосип Наконечний спробував влаштуватись на залізницю. Однак не пройшов медичну комісію – підвів поганий зір на одне око. На зміну радянській владі прийшли німці, і він подався до підпілля УПА. Згодом, коли у 1944 році радянська влада остаточно закріпилася в Галичині, Йосип Наконечний вдруге вирішив спробувати щастя в залізничній справі. І на це були вагомі підстави.

– Коли радянська влада прийшла знову, кожен рятувався, як міг, – пояснює Йосип Павлович. – Адже вибір був невеликий: або йти "гарматним м'ясом" на фронт чи їхати до Сибіру, або якимось давати собі раду. А на залізницю давали так звану "бронівку" – усі, хто тут працював, не підлягали призову до армії. Тому я знову подався на залізницю. На перевірку трохи підгледів іншим оком, коли треба було читати літери. Отак і пройшов медкомісію та й став працювати на залізницю.

Йосип Наконечний отримав посаду змашувача у 5-му парку. Однак, як розповів старожил, вона йому не підійшла. Тоді чоловік став шукати місце, яке більше підходило б до його хисту.

– Почав я приглядатись до інших робіт. Взявся букси мінати, але робота ця теж важка, чую, що не годен. Дивлюсь, мій колега працює оглядачем. Трохи за ним походив і вирішив собі піти в оглядачі, бо дуже мені цікавою та

робота була. За кілька місяців таки влаштувався оглядачем-автоматчиком.

До ПТО-3 в Клепарові Йосип Наконечний прийшов через рік після закінчення Другої світової війни, там і пропрацював аж до пенсії.

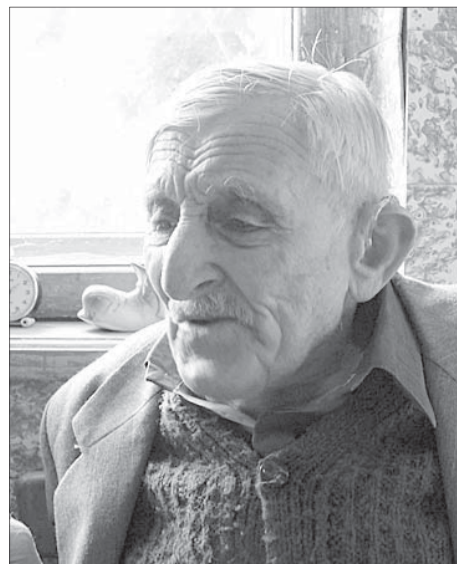
Людина, яка має усе

Закінчивши всього 4 класи школи, Йосип Наконечний вчився практично все життя. Він багато подорожував, аналізував побачене. Зацікавлення політикою, літературою та історією, віра в Бога та бажання осмислювати наше буття сприяли виробленню у нього свого життєвого кредо, якого він дотримується й донині.

– Здається, ще так недавно я був таким молодим, як ви, – каже Йосип Наконечний. – Щось планував, працював, чогось хотів. Але на все – воля Божа. Головне, що від нас вимагається, це – вміння жити. Але ще більше треба вміння залишатися людиною. Об'єднати ці дві риси – не проста справа, але я намагався цього досягти. Ніколи нічого не просив, хоча, можливо, тепер і мав би чогось більше. Бачив, як дехто за копійку всі пороги в депо обтовк, а я не просив, тому не мав багато, і мати не буду. Але подивіться: я живий і дожив до нинішнього дня! Так що, насправді, у мене є все, що треба для щастя. Я – при пам'яті, розмовляю собі з вами. Чи це не є дорожчим за усі багатства світу?

До праці у Йосипа Павловича теж особливе ставлення. На його думку, сила будь-якого починання полягає у свідомості, у бажанні і прагненні результату. А також у відсутності захланності.

– Так само, як замок, зведений на піску, будь-яка справа розвалиться, якщо у ній нема злагоди, – переконаний ветеран. – А якщо фундамент твердий, то все буде по-іншому. Людина – порошинка. Але нас, залізничників, багато. Тому чим міцніше ми працюємо в злагоді, тим довговічніше те, що ми будемо. От був Георгій Кірпа, він досить твердо усе тримав – тому воно й досі тримається купи. І це

зміцнює нас усіх. Праця дає нам найголовніше для життя. А що простій людині треба? Не якісь багатства, а хліб на столі і радість у душі.

Вийшовши на заслужений відпочинок у 1983 році, Йосип Павлович займався господаркою. З рідних та близьких у нього залишилась лише невістка, трійко внуків та стільки ж правнуків. Поратись по господарству допомагає сусідка Марічка. Однак у гості до рідного депо, через майже 30 років, Йосип Наконечний прийшов сам. І те, що він побачив, стало справжнім відкриттям для ветерана.

– Недавно треба було мені взяти картку соціального страхування, – згадує свої гостини на роботі Йосип Павлович. – Я хоч і з паличкою ходжу, але все-таки помалу пішов. Проїшовся по тих місцях, де працював, подивився. У порівнянні із колишніми умовами, тепер працювати значно краще. Відвідав пункт огляду, подивився, як він зроблений. Це щось надзвичайне! Я досі під враженням. Пам'ятаю, на курсах вчили нас, що будуть турбовози, електровози. Я над цим часто замислювався, як воно буде, і не міг уявити. Минув час, і дивіться: пішли електровози, почали тягнути набагато сильніше. Час на місці не стоїть. Те майбутнє, про яке я чув давно, вже настало!

Богдан ЮРОЧКО
Фото автора

У молоді є професійні перспективи

Щороку лави залізничників поповнюються сотні молодих спеціалістів. Допомога молоді в адаптації до робочого процесу, належні умови праці, організація відпочинку – один із основних напрямків роботи дорожньої профспілкової організації. У профспілковій організації Львівської залізниці сьогодні понад 12 тис. працівників віком до 28 років, що становить майже 20% від загальної кількості працюючих.

З метою залучення молоді до профспілкового життя в організаціях створено молодіжні ради. Всі голови молодіжних рад є членами виборних профспілкових органів та здебільшого очолюють комісії по роботі з молоддю та комісії з інформаційної роботи.

Профспілка залізничників і транспортних будівельників затвердила програму підтримки молоді на 2007-2011 роки. Реалізуючи її на Львівській залізниці, розроблено та затверджено положення про порядок прийому на роботу в підрозділи залізниці випускників вищих навчальних закладів залізничного транспорту I-IV рівнів акредитації з метою отримання першого робочого місця на залізниці. Дія положення поширюється на випускників бюджетної та контрактної форми навчання. Зміст цього положення полягає в тому, що випускників ВНЗ ознайомлюють з вакантними посадами в підрозділах залізниці, після чого вони проходять комп'ютерне професійне тестування у Центрі професійного розвитку персоналу Львівської залізниці, за результатами якого їм пропонують вакантні посади. Таким чином у 2010 році

працевлаштований 361 випускник.

Крім цього, згідно з Колективним договором залізниці, випускникам вищих навчальних закладів, які працевлаштовуються на первинну робітничу спеціальність відповідно до напрямку підготовки, виплачується матеріальна допомога в розмірі посадового окладу або тарифної ставки. При прийомі випускників навчальних закладів, які закінчили навчання з відзнакою, окрім місячного посадового окладу (тарифної ставки), виплачується матеріальна допомога в обсязі: 2 500 грн – для випускників професійно-технічних навчальних закладів, 4 000 грн – для випускників вищих навчальних закладів I-II рівнів акредитації, 5 000 грн – для випускників вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації.

Колективним договором залізниці для молоді також передбачені:

– виплата працівникові вихідної допомоги – у розмірі двох мінімальних заробітних плат у разі призову або вступу на військову службу, скерування на альтернативну (невійськову) службу. Надання одноразової матеріальної допомоги при поверненні на роботу на підприємства залізничного транспорту звільнених у

запас військовослужбовців строкової служби у розмірі двох місячних тарифних ставок (посадових окладів); – виплата матеріальної допомоги при вступі у шлюб – у розмірі тарифної ставки (посадового окладу).

Особливе значення для молоді має розвиток фізичної культури та спорту. Молоді залізничники беруть активну участь у спортивних змаганнях та спартакіадах нашої залізниці та Укрзалізниці.

Молодіжна рада дорпрофсожу проводить активну інформаційну роботу серед працюючої молоді, голови молодіжних рад беруть участь в інформаційних днях, які організують дорпрофсож і теркоми.

Активно працюємо і зі студентами. Зокрема 27 березня 2010 року за підтримки дорпрофсожу, адміністрації та молодіжної ради дорпрофсожу

відбулась "Студентська весна-2010"; напередодні Дня молоді проведено інформаційний семінар на тему: "Організаційні та правові аспекти роботи молодіжних рад" та засідання дорожньої молодіжної ради, під час якого були нагороджені активісти молодіжних рад; проведено святковий концерт для студентів Львівського факультету Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна з нагоди 80-річчя університету; 1 грудня, у Всесвітній день боротьби зі СНІДом, молодіжна рада дорпрофсожу спільно з міським центром соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді провела просвітницьку акцію для студентів Львівського факультету ДНУЗТ.

Цього літа молодіжна рада дорпрофсожу взяла участь в благодійній

акції "Подай руку допомоги", метою якої була допомога вихованцям державного комунального дитячого будинку №1 для дітей-сиріт, дітей без батьківського піклування. Під час акції молоді профактивісти зібрали та передали вихованцям дитячого будинку чимало канцелярського приладдя, необхідного їм для розвитку та навчання.

На даний час молодіжна рада активно залучена до реалізації проекту "Профілактика ВІЛ/СНІДу серед працівників Львівської залізниці". Серед завдань проекту – підвищення спроможності профспілкової організації та потенціалу працівників залізниці до вирішення цих проблем. 26-28 жовтня відбувся навчальний тренінг, на якому підготовлено 22 молодих тренери для подальшої реалізації проекту в трудових колективах залізниці.

Молодь нашої залізниці була представлена на III Форумі молоді профспілки, що відбувся 21 жовтня 2011 року в Києві. Делегати форуму запропонували Раді профспілки продовжити дію Програми підтримки молодих членів профспілки залізничників і транспортних будівельників України на 2012-2016 роки та оголосити 2012 рік – Роком молоді у профспілці.

Артем КОРОЛЬКОВ,
голова молодіжної ради дорожньої профспілкової організації

На фото: делегати III Форуму молоді від Львівської залізниці

